

Список використаних джерел

1. Тішко Д.А. Акти Міжнародної Організації Праці як джерела міжнародно-правового регулювання праці / Д.А. Тішко [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.apdp.in.ua/v46/24.pdf>

2. Черноус О.В. Джерела міжнародно-правового регулювання праці та їх вплив на національне законодавство / О.В. Черноус // Право і безпека. – 2012. – №4 (46). – С. 249-253 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <file:///C:/Documents%20and%20Settings/User/%D0%A0%D0%B0%D0%B1%D0%BE%D1%87%D0%B8%D0%B9%20%D1%81%D1%82%D0%BE%D0%BB/50932.pdf>

3. Яцкевич І.І. Поняття та особливості міжнародно-правового регулювання юридичних гарантій у сфері праці / І.І. Яцкевич // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2014. - №2 (10). – С. 1-15. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://lj.oa.edu.ua/articles/2014/n2/14yiuusp.pdf>

Михайлюк В.

*студент магістратури юридичного факультету
Тернопільського національного економічного університету
Науковий керівник: к.ю.н., доц., доцент кафедри
цивільного права і процесу ТНЕУ
Слома В.М.*

РЕГУЛЮВАННЯ РОБОЧОГО ЧАСУ КОДЕКСОМ ЗАКОНІВ ПРО ПРАЦЮ УКРАЇНИ ТА ПРОЕКТОМ ТРУДОВОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ

Відповідно до чинного законодавства процес праці найманих працівників є чітко регламентованим та характеризується певними часовими межами. Робочий час кожного працівника є частиною сукупного фонду робочого часу суспільства, тому робочий час є водночас загальною мірою кількості праці. Загальна тривалість робочого часу визначається, з одного боку, рівнем розвитку виробництва, з іншого – фізичними та психофізіологічними можливостями людини [3, с. 156].

Д.А. Скоромний зазначає, що робочий час – це категорія, яка має фізичні параметри, зокрема, тривалість; по-друге, робочий час завжди пов'язується з діяльністю людини, тобто використання цього проміжку часу, власне, спрямовано на досягнення певного корисного результату (наприклад, створення конкретного продукту, приріст наукового знання, навчання інших людей тощо); по-третє, робочий час як такий визначається не довільно, а має правові підстави; по-четверте, робочий час, як правило, пов'язується зі знаходженням працівника на визначеному йому конкретному робочому місці; по-п'яте, робочий час як важливий правовий інститут трудового права впливає на безліч елементів соціального статусу працівника [5].

У КЗпП України немає визначення поняття «робочий час», а лише визначається його тривалість. Відповідно до ч. 1 ст. 50 КЗпП України нормальна тривалість робочого часу працівників не може перевищувати 40 годин на тиждень.

У проекті Трудового кодексу України міститься визначення робочого часу, згідно з ч. 1 ст. 129 якого робочий час - час, протягом якого працівник

відповідно до правил внутрішнього трудового розпорядку і умов трудового договору повинен виконувати трудові обов'язки. Відповідно до трудового законодавства до робочого часу можуть включатися інші періоди часу.

Важливе значення має визначення складу робочого часу у ч. 2 ст. 129 проекту ТК України, відповідно до якої до складу робочого часу включається час виконання працівником трудових обов'язків, підготовчо-завершальний період (час отримання трудового завдання, матеріалів та інструментів, товарів, ознайомлення з технічною документацією, відповідно до якої повинна виконуватися робота, час підготовки і прибирання робочого місця, здавання готової продукції тощо), час перерв для внутрішньозмінного відпочинку, задоволення особистих потреб, обігрівання тощо.

Щодо нормальної тривалості робочого часу, то відповідно до ч. 1 ст. 130 проекту ТК України він становить 40 год. Варто зазначити, що і КЗпП України і проект ТК України передбачають можливість зменшення нормальної тривалості робочого часу.

КЗпП України та проект ТК України передбачають крім нормального також скорочений та неповний робочий час. Разом з тим, є певні відмінності у регулюванні неповного робочого часу. Зокрема у ч. 2 ст. 132 проекту ТК України передбачено, що неповний робочий час може встановлюватися для працівників на роботах з нормальним і скороченим робочим часом. У ст. 56 КЗпП України такої норми немає.

У ст. 145 проекту ТК України передбачено, що при неповному робочому часі режим роботи встановлюється за погодженням між роботодавцем та працівником і може передбачати неповний робочий день (зміну), неповний робочий тиждень або поєднання неповного робочого дня і неповного робочого тижня.

Так само як і КЗпП України (ст. 53), проект ТК України (ст. 133) передбачає, що тривалість роботи напередодні державних і релігійних свят скорочується на одну годину. Проте, варто зазначити, що проектом ТК України дане правило передбачене для всіх працівників, тоді як чинним Кодексом воно не застосовується до осіб, які працюють зі скороченим робочим днем.

Новелою проекту ТК України є встановлення у ст. 138 максимальної тривалості щоденної роботи.

Як вірно зазначає Т.В. Красюк, позитивним є те, що у Проекті заповнено необхідними нормами прогалини, які існували. Їх усунення, безумовно, сприятиме поліпшенню практики застосування трудового законодавства. Звичайно, вважати його бездоганним не можна, і це зрозуміло, адже в ньому, як і в будь-якій науково-практичній праці є певні недоліки [4].

Список використаних джерел

1. Кодекс законів про працю України: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.rada.gov.ua
2. Проект Трудового кодексу України від 26.12.2014 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.rada.gov.ua
3. Бурлаков О.О., Зленко А.М. Сучасні проблеми гарантій у сфері робочого часу /О.О. Бурлаков, А.А. Зленко // Економічний простір. – 2011. – №54. – С. 156-163.
4. Красюк Т.В. Окремі питання робочого часу в проекті Трудового кодексу України / Т.В. Красюк: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://dspace.nulau.edu.ua/bitstream/123456789/10693/1/Krasyk_121-125.pdf

5. Скоромний Д.А. Правова природа робочого дня і робочого часу: порівняльно-правовий аналіз чинного та перспективного законодавства /Д.А. Скоромний // Часопис Академії адвокатури України. – 2013. - №1: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <file:///C:/Documents%20and%20Settings/User/%D0%A0%D0%B0%D0%B1%D0%BE%D1%87%D0%B8%D0%B9%20%D1%81%D1%82%D0%BE%D0%BB/175-200-1-PB.pdf>

Пендак В.

*студентка магістратури юридичного факультету
Тернопільського національного економічного університету
Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри
цивільного права і процесу ТНЕУ
Паславська О.Я.*

ПОБУТОВІ ВІДХОДИ – ЗАГРОЗА ЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ЛЮДСТВА

Конституція України закріпила фундаментальні принципи діяльності держави, спрямовані на стимулювання охорони довкілля, ефективного природокористування та утвердження екологічної безпеки (ст.16) [1].

Закон України «Про охорону навколишнього природного середовища» визначає екологічну безпеку як стан навколишнього природного середовища, за якого забезпечується запобігання погіршення екологічної обстановки та виникнення небезпеки для здоров'я людей [2, ст. 50], – тобто це стан захищеності довкілля від порушення його екологічної рівноваги [5].

В Україні в результаті утворення великих обсягів відходів проблема екологічної безпеки набула особливої гостроти. Розрив між прогресуючим накопиченням виробничих та побутових відходів і заходами з їх утилізації та знешкодження загрожує поглибленням екологічної кризи і загостренням соціально-економічної ситуації в Україні.

Більшість виробничих і побутових відходів утворюється у великих містах країни, що може призвести до забруднення навколишнього природного середовища. Крім того, певні види відходів належать до категорії небезпечних для життя і здоров'я людини. Щороку на підприємствах України утворюється більше 100 мільйонів тонн токсичних відходів [3]. Особливу небезпеку для життя і здоров'я людини становлять радіоактивні відходи.

Зазначені обставини вимагають чіткого закріплення юридичного визначення такого поняття, як «відходи», виявлення його ознак та юридичної природи. Поняття відходів як правової категорії обґрунтовується в юридичній літературі та передбачається у нормативно-правових актах національного законодавства України про відходи, а також у правових актах Європейського Союзу[2; 3; 4; 5;12].

У першу чергу правове визначення поняття «відходи» закріплюється національним законодавством. Так, згідно із Законом України від 5 березня 1998 року «Про відходи», відходи – будь-які речовини, матеріали і предмети, що утворюються у процесі людської діяльності і не мають подальшого